

האיגוד השבועי

השיעור נמסר בכל יום ראשון
בישיבת המקובלים "טהר שלום"
ומועבר דרך הלויין והרדיו ועוד

גליון מס' 16

פרשת שמיני התשפ"ד (החודש)

י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש	
6:26	6:44	6:46	6:45	כניסה:
7:40	7:42	7:42	7:41	יציאה:
8:17				ר"ת:

גילוי השכינה, כשרות האוכל ומעלת חודש ניסן

ה"הפננה" נגד המשכן • סילוק השכינה והחזרתה • שרד את הנסיד וקיבל פרס • מעשה נורא בס"ת של מהר"י אבוהב • 4 חיות 41 גלוייות • הרופא שהוריד את האוזן • זהירות רבה בכשרות המאכלים • עונה עם "חידק טורף" • מצות מהודרות • תיאור איך הקב"ה הראה את קידוש החודש • עבודת חודש ניסן • "מלומד בניסים"

ט. ראשון לאיסור הבמות - שנאסר להקריב אלא רק במזבח שבמשכן או במקדש. י. ראשון לחודשים - ראש חודש ניסן שהוא ראשון לחודשי השנה.

סילקו את השכינה למעלה מהרקיע השביעי?

ואמרו רבותינו, שאותו היום היתה שמחה לקב"ה "כמו יום שנבראו בו שמים וארץ", מדוע? כתב הרב בשער הכוונות דרושי הפסח, וגם זה מובא בעץ חיים, שבבריאת העולם, השכינה היתה למטה, בארץ. אבל אחר כך באו ארבעה דורות, וסימנם "אמס"ה": אנוש מבול סדום הפלגה, שחטאו והחטיאו, עד שהקב"ה העניש אותם. [דור אנוש - עבדו עבודה זרה, ודור המבול - מלאה הארץ חמס, ואנשי סדום - רעים וחטאים, ודור הפלגה - רצו להלחם בקב"ה במגדל בבל]. הדורות הללו גרמו צרות גדולות בעולם, וסילקו את השכינה למעלה מעל הרקיע השביעי.

אחר כך באו אברהם יצחק ויעקב, משה, אהרון, כל אלה בקדושתם הורידו בחזרה את השכינה למטה, עד ששרתה בתוכנו, ממש, היתה למטה. אבל בחטא העגל, עוד הפעם ברחו לנו השכינה, עוד הפעם הסתלקה למעלה מרקיע השביעי. ועכשיו ביום השמיני, העמיד משה רבינו את המשכן, והיה המשכן עומד על תילו, ושרתה בו השכינה. נמצא שהשכינה שוב חזרה ללמטה, ולכן היתה שמחה "כיום שנבראו בו שמים וארץ", כי חזר המצב לקדמותו כיום בריאת העולם, שהשכינה שורה למטה בארץ.

משה אמר "אני לא ראוי" והוריד בכל יום עוד רקיע

כפי שאמרנו, היום השמיני למילואים היה היום הראשון להשראת השכינה. נמצא שבכל שבעת ימי המילואים לא שרתה השכינה במשכן. ואומרים רבותינו, שבכל יום משבעת ימי המילואים, משה רבינו היה מעמיד את המשכן, משמש בו ומקריב קרבנות, ובאותו יום היה גם מפרק אותן. ולא שרתה השכינה בימי המילואים, והיו ישראל מתביישים, ואומרים: "איזה טורח טרחנו בניית המשכן!!" הרי הקב"ה מחל לנו על חטא העגל, ואמר לנו

מיהו היום שמיני?

הנה זכינו לשבת פרשת צו. וזכינו גם כן לקריאת פרשת פרה אדומה שהיא טהרת ישראל, והיא היתה הפרשה השלישית מארבע פרשיות. על ידי קריאת פרשת פרה בתורה, הרי "ונשלמה פרים שפתינו" ולכן זה נחשב כמו שמזים עלינו אפר פרה אדומה. ועל ידי זה זכינו, שהקדושה והרוחניות שאפפה את עם ישראל באתו זמן, שורה עלינו.

והשבוע יש לנו את פרשת שמיני, ופרשת החודש. פרשת "החודש" היא הפרשה הרביעית והאחרונה מארבע פרשיות. פרשת החודש מדברת על הגאולה של עם ישראל ממצרים, ועל המצוות הראשונות שהצטוו במצרים. ובעזרת ה' "בניסן נגאלו ובניסן עתידים להגאל".

צריכים להכין את עצמנו חזק לקראת חג הגאולה, ועיקר תכלית יציאת מצרים, היא מה שכתוב: ואחרי כן "תעבדון את האלהים על ההר הזה" - הכל בשביל המתנה הגדולה - קבלת התורה.

הפרשה פותחת: "ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל", היום ה"שמיני", זה יום השמיני אחרי שבעת ימי מילואים שבתחילו בכ"ד אדר, והיום השמיני היה בראש חודש ניסן [כשנה לאחר צאת בני ישראל ממצרים], וביום הזה הוקם המשכן.

שמיני וראשון עשר פעמים!

ורבותינו אמרו שאותו היום נטל עשרה עטרות, שהיה "ראשון" לעשרה דברים: א. ראשון למעשה בראשית - שזה חל ביום ראשון בשבוע שזה נקרא ראשון לבריאה. ב. ראשון לנשיאים - שהתחילו הנשיאים להביא קרבנות למשכן לחנוכת הבית. ג. ראשון לכהונה - שהתחילו אהרון ובניו לעבוד עבודת הכהונה [שניטלה מהבכורות]. ד. ראשון לעבודה - התחילו קרבנות ציבור, קרבן התמיד. ה. ראשון לברכת כהנים - התחילו הכהנים לברך את עם ישראל. ו. ראשון לירידת האש - מן השמים על המזבח, לעיני עם ישראל. ז. ראשון לאכילת קדשים - שהותרה אכילת קדשים רק במקום קדוש. ח. ראשון להשכנת שכינה - בגילוי בעם ישראל.

לבנות משכן: 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם' ועכשיו למה הוא לא שוכן בתוכו? אמר להם משה: "זה בגללי, אני לא ראוי להביא את השכינה למשכן, אהרן אחי הוא ראוי, שעל ידי הקרבנות שלו תשרה השכינה, המקום בחר בו, לא בי!".

אמנם אף על פי שהשכינה לא שרתה ממש בשבעת ימי המילואים, אומרית רבותינו: שבכל יום משה היה מוריד את השכינה רקיע אחד, **עוד רקיע ועוד רקיע**, עד שביום השמיני של שבעת ימי המילואים, נשלם התיקון וירדה למטה. הקב"ה ירד לגמרי וגר עם בני ישראל. זה היה פלא פלאות אז השמחה הגדולה והאור הגדול הזה.

מתי נאמר לראשונה שיר השירים?

פרשת שמיני פותחת בתיאור התגלות כבוד ה' בחנוכת המשכן. וכמו שהיתה התגלות במשכן ככה היתה התגלות בבית מקדש. בתקופת המשכן ובתקופת בתי המקדש, היתה התגלות ניסית על טבעית. השכינה - רוח הקודש, היתה מרחפת ומרעיפה קדושה טהרה ואור גדול על עם ישראל. בין על אלה שהיו בארץ ישראל ובין על אלה שהיו בגולה. כולם היו עולים לירושלים ברגל, והיו נהנים מזיו השכינה, והעליה לרגל היתה נותנת להם עוז ותעצומות וחיזוק להמשיך הלאה כל השנה. איזה קדושה איזה טהרה. על כל זה אנחנו אומרים בתפילה: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים".

ועל היום שירדה שכינה לבית המקדש, אומר הזוהר הקדוש [בלשון תרגום]: **פתח רבי יוסי ואמר, "שיר השירים" - שירה זו אמרה שלמה המלך, בזמן שנבנה בית המקדש, שאז כל העולמות נשלמו למעלה ולמטה בשלמות אחת, כי הושווה עולם העליון לעולם התחתון, על ידי בנין בית המקדש.** עד כדי כך ירדה השכינה לשכון בתחתונים כמו ששוכנת בעליונים, עד כדי כך היתה, איזה אור על עם ישראל, האורות הגדולים, הספירות העליונות של עולם האצילות, ירדו והאירו לעם ישראל אור גדול. וממשיך הזוהר ואומר: **בית המקדש שלמעלה נבנה כמו בית המקדש שלמטה, ולא היתה שמחה לקב"ה מיום שנברא העולם עד יום בנין בית המקדש של שלמה המלך.**

המשכן שעשה משה עוד לא היה שיא השלימות, כי אז ירדה שכינה התלבשה במלאך מ"ט ואז שכנה בעם ישראל, והיה נבנה כמותו בעולם היצירה, לא למעלה באצילות. אבל בזמן שהיה בית המקדש, זה אור גדול, אז כתוב **שנתקיים אור הבינה בכל העולמות**, מיתוק כל הדינים כל הגזירות, היה משהו לא רגיל בעולם. **ביום השמיני**, היתה בו שמחה גדולה שאין כמותה, משהו לא רגיל.

הם נהיו פתאום צדיקים...

והנה עד עכשיו, בשבעת הימים, **משה שימש ועבד במשכן**, וביום השמיני אמר הקב"ה למשה, "תגיד לאהרן שיגש לעבודה, כי הוא הכהן", ומייד אמר משה לאהרן: **"קרב אתה אל המזבח"**. וכשבא אהרן, כהן, למשה רבנו היתה שמחה גדולה באהרן אחיו שזכה להיות הכהן הגדול, משה רבנו היה מלך, מלך על כל עם ישראל, "ויהי בישורון מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל". כאשר הקב"ה שלח את משה לפרעה, מה אמר משה? "אבל יש את אחי אהרן, הוא קודם לי", אמר לו הקב"ה: "אל תדאג, וראך ושמח בליבך", אין שום טיפת קנאה! אתם אחים אהובים, וכאשר בא משה רבנו

ואמר לאהרן תקרב למזבח, ואהרן נכנס למשכן, וחיה שתדך השכינה. אמר אהרן: "מה נעשה להוריד את השכינה?" אמר משה: "אל תדאג, הקב"ה אוהב אותך".

עכשיו **תשמעו מה קרה שם**, באו הערב רב, הרשעים הגדולים, אתם חושבים רק היום הם עושים קטרוגים? זה היה מאז ומתמיד... באו, והיו אומרים לאהרן: "אתה, שעשית את עגל הזהב, שבנית את המזבח בשביל העגל, יש לך עזות לבוא ולהקריב קרבנות במשכן הקדוש?"

אתה מביין? הם נהיו פתאום צדיקים, בחטא העגל הם עשו הכל, הביאו את כל הבר מינו, המכשפים והכישופים, והכריחו את אהרן. ובאמת היה לאהרן פחד נורא על כלל ישראל, הוא ראה שהרגו את חור, וראה שאם הוא לא יבנה להם בידיים שלו, ויאריך הרבה זמן בבנייתו עד שיבוא משה, מי יודע אם תהיה תקומה לעם ישראל. כל כוונתו של אהרן במה שעשה, היתה אך ורק להציל את עם ישראל, זה הכל. ואלה הערב רב נתנו את כל כוחות הטומאה, רצו להחריב את כל עם ישראל. הערב רב לא יכלו לסבול את המשכן והשראת השכינה. ולכן בסיום בניית המשכן, הם רצו **דין וחשבון** על כל דבר ודבר, ומשה רבנו עשה חשבון [בפרשת פקודי] והראה להם את הכל אחד לאחד, כמו בוידאו... כדי שלא יהיה אחד שיקטר. ועכשיו **ביום השמיני**, כשבא אהרן להקריב, הם **עוד פעם** באים ומקטרנים כנגד אהרן, אבל באמת אהרן אין בו רבב כי הוא מסר את עצמו על ישראל.

שדך את הנסיך והתקבל בכבוד על ידי המלך והשירים...

רבנו יוסף חיים בעל הבהן איש חי מביא על זה משל נפלא [שכבר אמרנו אותו בעבר] להסביר את ענין אהרן הכהן בחטא העגל: **משל לחבורת שודדים** שהיו מתנפלים ושודדים ביערות ובמדברות, לוקחים את כל הממון. והנה יום אחד, הנסיך בן המלך, היה לו חשק, לצאת ליער לבדו, ולצוד ולחפש ביערות, מן תאוה כזאת, לקח את מרכבת המלך עם אוצרות והכל, והיה נוסע לבדו.

אלה השודדים ראו אותו, אמרו: **זה קרבן שאין כמותו...** תכננו להרוג את בן המלך, כדי שלא ילשין עליהם, ולקחת את כל הזהב ואת כל האוצרות, וככה יוכלו לחיות כמה שנים בשקט... והנה קם אחד מהחבורה והוא אומר להם: "איך נעז להרוג בן המלך, המלך עושה דברים טובים יש לו בן יחיד, נסיך למה נהרוג אותו?", אמרו לו: "אם נקח לו את הכסף ולא נהרגהו הרי הוא ילשין עלינו?".

אמר להם: "תשמעו, יש לי הצעה, אתם תתחבאו בצד, ואני לבדי אתפוס ממנו את כל הכסף והזהב, ואני אביא לכם את הכל, עלי תהיה כל האשמה, הוא יראה **רק אותי**, העיקר שתעזבו את בן המלך, אל תגעו בו לרעה". אמרו לו **אתה משוגע?** אומר: "כן, זה מה שאני אומר לכם", וכך באמת היה. הוא התנפל על הנסיך לקח את כל האוצרות, ונתן לשודדים: "קחו, תהנו, תשמחו...".

בן המלך חזר לארמון, וסיפר לאביו שהתנפל עליו שודד. המלך, חמתו בערה בו, ביקש מהבן שלו שיתאר איך נראה השודד, הביאו צייר, צייר אותו לפי התיאור, ובעזרת הציור, דלקו אחריו, תפסו אותו, והביאו אותו לבית המלך, והמלך **חרץ את דינו לתליה**. ויהי כשמוע הגזירה, רואים את השודד הזה אומר לעצמו "אוי לי, על ליבי הטוב, שבאמת אני רציתי לעשות טוב", המלך שומע ואומר לו: "איזה

לב הטוב, אתה לב רע! ידיים רעות! שדדת את הנסיך, הכית אותי!"

השוודד הזה ביקש להסביר למלך, והוא הסביר למלך את כל העניין, "היינו חבורת שוודדים, אני ראיתי שרוצים להרוג אותי, שלא ילשין עליהם, ולקחת את הכל, ואני אמרתי להם מה בצע להרוג את בן המלך, ומסרתי נפש שלא יהרגו אותי, וככה הצלתי את בן המלך, חס ושלום שרציתי לעשות משהו, להיפך, אני הצלתי אותו". ראה המלך שדבריו אמיתיים, לקח אותי, ליטף אותי, נתן לו מתנות, כל המתנות הטובות שבעולם, ושלח אותי לביתו.

ההפגנות לא עזרו!

אומר רבי יוסף חיים, הנמשל זה אהרן הכהן, בחטא העגל, הערב רב רצו "להרוג" את עם ישראל, בהתחלה הרגו את חור שסירב לעזור להם, ואהרון ידע שאם יהרגו גם אותו, הרי יהרגו "כהן ונביא" [אהרן הכהן היה הנביא, הלא עד שבא משה רבנו ממדין, מי היה המושיע של ישראל במצרים? מי היה הנביא, מי היה מדבר איתם והמחנך שלהם, הכל היה אהרן הכהן], אמר אהרון, אם יהרגו כהן ונביא, אוי ואבוי מה יהיה עם כל עם ישראל. מה עשה אהרון? מסר נפש להציל את כל עם ישראל, כביכול שיתף פעולה, והכל לשם שמים להציל את עם ישראל. ולכן באמת לא היתה טענה על אהרון הכהן, לא היה בו פגם חלילה, והקטרוג של הערב-רב נגדו לא התקבל. וכאשר אהרן הכהן התחיל להקריב קרבנות במשכן, איזה יופי, מייד ירדה השכינה! ירדה האש מן השמים וראו איך שהקב"ה אוהב את אהרון, ומחל לו על כל העגל, ועל כל הבעיה, ומחל לכל עם ישראל, כל זה זכות של אהרון.

לכן, כתוב כאן בתחילת הפרשה: "ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת ואיל לעולה תמימים והקרב לפני השם". והלא החטאת של כהן של משיח זה פר ולא עגל בן בקר? אלא, אומרים רבותינו, עגל זה מידה כנגד מידה, להודיע שכיפר לו הקב"ה על העגל.

כאשר התחיל אהרן בכהונה למטה, כנגדו למעלה קיבל את הכהונה מיכאל שר ישראל, סגורם של ישראל, הוא הכהן למעלה, המקריב הנשמות הטהורות. איך כתוב כאן? "כי היום ה' נראה אליכם", נראה - אותיות אהרן, אליכם - אותיות מיכאל. הכהן למטה - אהרן, והכהן למעלה - מיכאל.

סוד ירידת האש על המזבח

"וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֶשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזָקְנֵי יִשְׂרָאֵל" - "קרא משה לאהרון" - ראשי תיבות מק"ל - עולה 170, וגם ניסן עולה 170. גם אברהם יצחק ישראל, סופי תיבות "מקל", כי בחודש ניסן נגאלנו בזכות האבות הקדושים. ולכן הזקנים לוקחים מקל... שנשענים וסומכים על זכות אבות שתגן עליהם... "ויקברו כל העדה ויעמדו לפני ה'" עמדו כולם באחדות. ואחרי שהקריבו מה כתוב: "ויבא משה ואהרן אל אהל מועד ויצאו ויברכו את העם ויקרא כבוד ה' אל כל העם, ותצא אש מלפני ה' ותאכל על המזבח את העלה ואת החלבים ויקרא כל העם וירצו ויפלו על פניהם" - כשראו את השכינה יורדת, שוכנת בעם ישראל, היתה להם התקרבות ואחדות שאין כמותה, כולם ראו איך הקב"ה אוהב את משה ואהרן, איך הקב"ה בחר באהרן, איזה ענוה של משה ששמח באחיו. אז ירדה אש מן השמים, ואותו היום קיבל עשרה עטרות.

ודבר גדול הוא האחדות, רוצים שכונה? צריך לדעת שזה אחדות. האלשי"ך הקדוש אומר: כתוב "ואהבת לרעך כמוך אני השם", אומר האלשי"ך, השם אני" זה שם של דין. [יש ע"ב שמות, אחד מהע"ב שמות זה אני"] בכל מקום שכתוב "אני" זה הקב"ה בדינו. לעומת זאת, שם הוי"ה זה חסד גמור כידוע. ואומרת התורה: "ואהבת לרעך כמוך, אני הוי"ה" - אם יש אהבה ואחוה, אז ה'אני' נהפך להיות הוי"ה, אני שזה שם של דין, נהפך להיות הוי"ה - חסד גמור. על זה אומר התנא באבות: "אם אין אני לי מי לי" - אם אין אני לי - שאין בחינת דין עלי, השם "אני" לא שולט עלי, אז "מי לי" - אין שום בריה יכולה לי, אף אחד לא יכול עלי.

גבאי בית כנסת אבוהב הסכים להראות לנו את הספר תורה אבל בתנאי אחד...

עכשיו אני רוצה לדבר על עניין המאכלות האסורות שיש בפרשת שמיני, הסימנים שהקב"ה נתן לנו, כל מפריסי פרסה ושוסעת ססע ומעלת גרה בבהמה, אותה תאכלו, אם לאו, לא תאכלו. אבל לפני שנדבר על זה, אני נזכר בסיפור נורא שהיה בצפת, בדיוק על הפסוק של "מעלת גרה":

כאשר הייתי בישיבת פורת יוסף, ראש הישיבה שלנו היה מורינו רבי יהודה צדקה ע"ה שהיה קדוש ועליון [אביו של ראש הישיבה שליט"א], ופעם בשנה הוא היה לוקח אותנו לשבת בצפת, כל שנה מחזור אחר, והוא היה אוהב ללכת לבית כנסת אבוהב, והיה מראה לנו את ספר התורה שכתב מהר"י אבוהב, מסופר שפעם לקחו את הספר תורה הזה מבית הכנסת, והוא חזר לבדו!...

איך נסענו? לא היה כסף להסעה, לכן ביום שישי בבוקר השכם, היינו עולים לרכבת בירושלים הנוסעת לחיפה, זה היה לוקח שעתיים. נסענו עם ראש הישיבה, וכל הדרך ראש הישיבה נתן שיעור ברכבת... אחר כך, מחיפה עד צפת עלינו לאוטובוס, ובאוטובוס לא היה אפשר לעשות שיעור, כי כל אחד יושב לבדו... בצפת היו מתארחים אצל משפחת שבב, ה' ישמור אותם.

כאשר הגענו לצפת, ראש הישיבה אמר: "דבר ראשון אני אקח אתכם לבית כנסת אבוהב, נקרא לגבאי שיראה לכם את הספר תורה של מהר"י אבוהב". הגענו לבית הכנסת, הגבאי היה אדון פרג' ז"ל, והוא אומר לנו: "לא! לפני שתסתכלו, קודם תרדו לטבול במקוה האר", כולנו ירדנו לטבול, גם ראש הישיבה, עלינו מה, והוא פתח לנו את ספר התורה, איזה ספר תורה. הגבאי אמר לנו שלא קוראים בזה כל שבת, אמרנו לגבאי "דחילאק, אפשר לקרוא בזה השבת? אנחנו כאן, רוצים לקרוא" והוא אומר לא! אין כזה דבר! ואנחנו מנסים לשכנע: "תשמע, נשלם לך מה שצריך, תן לנו לקרוא בזה!" והגבאי מתעקש: "אי אפשר! מוציאים את הספר הזה רק שלש פעמים בשנה וסימנך כש"ר - כיפור, שבועות, ראש השנה". שאלנו אותו לפרש הענין, והוא סיפר שזה בעקבות מעשה שהיה, והוא סיפר את המעשה שהוא היה עד אליו.

החזן קורא בספר תורה של מהר"י אבוהב והציבור צועקים ומתקנים אותו

וכך אמר הגבאי: במשך שנים היו מוציאים בכל שבת את ספר התורה של מהר"י אבוהב. והנה קרה פעם אחד שאחד המתפללים כאן נסע לחו"ל לצורך מסחר,

העולם, ועם ישראל זוכים לישועה. רק שלא תקום עלינו הישמעאלים, כי כתוב **בזוהר** וכך כתוב **במהרח"ו** שבסוף תהיה גלות ישמעאל שמונה חודשים, שה' יציל את עם ישראל מהם, לכן צריך כח. **ואיך אנחנו ננצל מהם? על ידי שנשמור את עצמנו ממאכלים המתועבים המשקצים הנפש הטהורה, ה' יצילנו.**

אוכל כשר ומהודר זה לא מספיק

היה חייל יהודי אחד, היה מלחמה, **ובא לחפץ חיים, בוכה,** ואומר לו: "כבוד הרב אני לא יודע מה לעשות, אין שום דבר מה לאכול, רק מאכלות אסורות, כל מה שמבשלים זה גמל ושקצים, צרה גדולה", וזה פיקוח נפש, הוא חייב לאכול. אמר לו החפץ חיים: "תשתדל כמה שפחות לאכול", כמה שפחות להנות מזה, כמו שאומרים "אל תמצוץ את העצמות"... פיקוח נפש, פיקוח נפש, אבל תאכל את זה כמי שכפאו שד, ככה זה פחות ישיפע לרעה.

התורה אומרת: **"אַל תִּשְׁקָצוּ אֶת נַפְשֵׁיכֶם... וְלֹא תִטְמְאוּ בָהֶם וְנִטְמַתֶּם בָּם"**, עם ישראל זה נשמות טהורות, הם יכולים לאכול, רק דברים עדינים... כבש, עז, שור, פרה, חס ושלוש דברים אחרים אסורים! אוי ואבוי! זה מטמא, ונמטם בם - זה מטמטם את הלב, משקץ את הנשמה. לכן צריך שאדם יעשה הכל הכל שלא יכניס לפה שלו מאכל טמא, מאכל שלא נשחט כהלכה. אוי ואבוי מה **שזה עושה לילדים**, חייבים תמיד לדקדק בכל הדברים באכילה, כדי שהנפש והגוף של האדם יגדלו רק על קדושה, כי הרי האדם נבנה וחי מהאוכל. כי החלק הבריא שבמאכל, מתברר ועולה למוח, וככה האדם ניזון, מהתמצית של כל מה שאוכל.

אם אדם אוכל מאכלות לא כשרות, זה מטמא אותו, **וגם אוכל כשר, צריך לברך טוב,** כי מעורב בו סיגים, וצריך להוציא את הרע ולהשאיר את הטוב, לברר את הטוב מהרע, שישאר רק הטוב, וזה עושים רק **על ידי הברכה. נלמד מהקב"ה,** איך הוא ברא את האדם? קודם כל הוציא מהאדמה את כל הבהמות הטמאות, ובסוף בסוף, את הטהורות, שהכל יזדכך, ורק אחר כך את האדם!

הסיפור שסופר בדרך לבת-ים

אני רוצה להגיד לכם מעשה **שאי מכיר:** הנה זה כבר יותר 35 שנה אני כל יום שלישי **נוסע לבת-ים.** איך זה התחיל? באותו הזמן לפני כ-35 שנה, גרו בבת-ים שני יהודים **צדיקים** [הם כבר נפטרו] שהיו עוזרים לשייבה. נגיד את שמותם: אחד נקרא **יעקב שמואל** ע"ה ואחד נקרא **אביגדור נפתלי** ע"ה, הם היו עוזרים למור אבי להחזיק את השייבה כאן, שה' יאריך ימיו בטוב, כל חודש היו הולכים ואוספים כסף לקיום ישיבת המקובלים. היה לי הכרת הטוב אליהם, ואמרתי מה אשלם להם? מה אעשה? ואז אמרתי להם: "אני ארד אליכם פעם בשבוע, כל יום שלישי, אבוא ואתן לכם שיעור".

[וככה בשעה 5 הייתי יוצא מפה, בשעה 6 מגיעים לבת ים, ושיעור עד שמונה, עד תשע, זה היה בבית האמא של יעקב שמואל, ה' יאריך ימיה בטוב, היא היתה נותנת לנו את הבית, ובסוף הם גם הקדישו בית לשייבה, וגם בנו שמה ישיבה חשובה מאד בבת ים, ויש שם מאות **בעלי תשובה** ב"ה, והיום יש שמה כולל חשוב שהבן שלי נמצא שם. ואני עד היום: "על משמרתי אעמודה", כל יום

שמונה תשעה חודשים, והוא חזר לפני **שבת פרשת שמיני** מטבע הדברים, בשבת פרשת שמיני נתנו לו עליה כדי שיברך הגומל. ואיפה הוא עלה? "כל מפרסת פרסה ושוסעת שסע פרסות מעלת גרה בבהמה", והנה הציבור שומע שהחזן - הבעל קורא, קורא "מעלת נדה", במקום "מעלת גרה". כולם מתקנים אותו "מעלת גרה", והוא רומז: "כתוב כאן נדה", **הקהל השתומם: "מה! זה לא יכול להיות! כתוב גרה!** אתה לא רואה טוב... הגיע הרב של בית הכנסת לתיבה, מסתכל ורואה שבאמת כתוב "מעלת נדה". הרב לא האמין למראה עיניו, אף פעם לא היה דבר כזה, בית כנסת אבוהב, ספר תורה של מהר"י אבוהב, קוראים בו שנים רבות, לא היה דבר כזה, משהו פה מסתורי...

בינתיים, תוך כדי ההמולה, העולה לתורה התרחק מעט אחורה... והנה הרב מסתכל שוב בספר תורה, והוא רואה כתוב **גרה!** כמו שצריך! הרב אמר לעולה "תתקרב", ועוד פעם נהיה כתוב נדה... וכך היה משהו פלאי, שכאשר היה מתרחק, נכתב מעלת גרה, וכאשר היה מתקרב, נכתב "נדה".

ואז הבינו כולם, שעוונו של האיש התגלה בספר הקדוש של מהר"י אבוהב... **יגלו שמים עונו וארץ מתקוממה לו** ובאמת היהודי התחיל לבכות ולהתוודות בפני הרב, שהוא לא היה בבית 8-9 חודשים, ומה לעשות זה מה שקרה, מסכן. אמר הרב: "הבושה הגדולה הזאת, היא התיקון שלך".

הגבאי סיים את הסיפור ואמר: "אני הייתי באותו מעשה, ומאז החליטו בבית הכנסת אבוהב, שלא לוקחים יותר סיכונים... ולא מוציאים את הספר הקדוש הזה אלא רק שלש פעמים, וסימנך כש"ר - כיפור, שבועות - קבלת התורה, ראש השנה - יום הדין הגדול והנורא. יותר מכך? אין על מה לדבר! מספיק לכם שראיתם את הספר תורה!". **הסיפור הזה** זעזע אותנו עד עמקי נשמתנו. לכן אמרתי דבר ראשון אספר לכם את זה.

זמנה של גלות ישמעאל

עכשיו נתחיל לדבר ענייני המאכלות אסורות: התורה מצווה אותנו, מה אדם יכניס לפה שלו, התורה מביאה סימני טהרה: **"כל מפרסת פרסה ושסעת שסע פרסת מעלת גרה בבהמה אתה תאכלו"**.

אבל הפסוקים אחר כך מפרטים ארבע חיות שאסור לאכול: **"אף את זה לא תאכלו ממעלי הגרה וממפרסי הפרסה את הגמל כי מעלה גרה הוא ופרסה איננו מפרס טמא הוא לכם: ואת השפן כי מעלה גרה הוא ופרסה לא יפרס טמא הוא לכם: ואת הארנבת כי מעלת גרה הוא ופרסה לא הפרסה טמאה הוא לכם: ואת החזיר כי מפרס פרסה הוא ושסע שסע פרסה והוא גרה לא יגר טמא הוא לכם"**. ארבע חיות נאסרו כאן בפירוש: גמל, שפן, ארנבת, חזיר. וצריך להבין, הרי יש הרבה בעלי חיים טמאים שאין להם סימני טהרה, ומדוע התורה ציינה רק ארבע? אלא, כתוב במדרש, שהחיות הללו רומזות לארבע מלכויות שישראל ישתעבדו בהם: הגמל - זה בבל, השפן - זה מד, הארנבת - זה יון, החזיר - זה מלכות אדום הרשעה.

ודבר מעניין שכאן בפרשה שלנו, כל חיה מהארבע האלו נכתבה בפסוק נפרד, אבל במשנה תורה בפרשת ראה שלושת הראשונות כתובות בפסוק אחד, ואחר כך החזיר בפסוק נפרד. למה זה ככה? אומר **רבנו בחיי** אוי ואבוי, גלות אדום משונה וקשה מכולם, לכן החזיר מוזכר לבד. גלות אדום זה הגלות שלנו, תכף היא נגמרת והולכת מן

שלישי אני הולך לבת ים, ה' יזכנו הלאה והלאה, עד ביאת משיח צדקנו...]

לא הייתי נוסע באוטובוסים, והיה יהודי אחד שהיה לוקח אותי איזה תקופה [הוא היה גר בשעלבים]. יהודי מאד נחמד, [בהתחלה יוסף שריג היה מביא אותי, אחר כך הוא הביא את היהודי הזה שהיה חבר שלן] הוא היה מוריד אותי לבת ים, ומחזיר אותי, היה עושה איתי חסד גדול.

דברי המוסר והחיזוק שהגיעו מגרמניה!

הוא יום אחד סיפר לי, תשמעו מה אני אומר לכם, הוא בעצמו היה מפקד בצבא, והוא מספר לי שיש לו חבר גם כן **מפקד בצבא שהוא גם רופא**, גר ברמת הגולן, ויש לו בת שהיתה "יפה כלבנה ברה כחמה" בגיל עשרים, והוא מספר שהבת הזו, קיבלה נמק באוזן, הלכו לכל הרופאים, לא יודעים מה זה, אבא שלה שהיה רופא, היה צריך בעצמו לחתוך לה את האוזן, איזה צער, איזה יסורים. כשהוא סיפר לי את זה, הוא אמר שיש לה אותו דבר גם באוזן השניה, והוא בוכה, הוא אומר לי: "אני מאוד אוהב אותם, ידידים גדולים, אדם כזה טוב, הרופא הזה, מה אני יכול לעשות?"

בקיצור, הוא מספר, ששלחו את הבדיקות לחו"ל, לגרמניה, יש שם מעבדה מיוחדת, והרופאים מגרמניה שלחו תשובה: הם אמרו שיש **חיידק** שנמצא רק בחזיר, אין אותו בשום מקום, והוא עושה את הנמקים האלו, ואי אפשר להתגבר עליו, אין לו תרופה, זה מה שיש להם להגיד, והם הוסיפו, "אבל אתם יהודים אתם לא אוכלים את זה, אבל אין לנו הסבר אחר". והנהג הזה מספר, שהאבא - הרופא הזה, הוא באמת לא שומר תורה ומצוות בכלל, וה"תחביב" שלו זה ללכת ליערות של רמת הגולן, צד חזירים, מביא אותם לבית, הורג אותם, פורס אותם פרוטות, שם אותם במקפיא, כל פעם שרוצים סטייק זה הסטייק. אוי ואבוי. אוי ואבוי.

והחיידק הזה נדבק בבת שלו, יש אותו רק בחיה הזאת. דבק בה, תפס אותה, ועשה בה נמקים, אבא שלה הוריד לה את האוזניים, את החוטם, את האצבע הזאת, את האצבע הזאת, חתיכות חתיכות, צער שלא יאומן. **צער שלא יאומן!** אני למדתי מזה מוסר, מה זה מאכלות אסורות, ה' יצילנו. זה מטמא בר מינן! מטמא! אין דבר שמטמא את האדם חזק כמו אלה.

קרינה שנכנסת פנימה

כתוב אצל **המקובלים** שהבהמות והחיות הטהורות נבראו **מצד החסד**, לכן יש **עשרה בהמות** טהורות שאומרת התורה בפרשת ראה: **שור, שה כשבים, שה עזים, אייל, צבי, יחמור, אקו ודישון תאו וזמר**. אבל הבהמות הטמאות נבראו **מצד הדין**, רוח הטומאה שורה עליהם, **סטרא אחרא דבוקה בהם**, בר מינן. ה' יצילנו. איזה צרה גדולה.

אף אדם לא רוצה לאכול מאכלות אסורות, אבל זה עלול להתחיל לאט לאט, וזה מטמא אותו עד שהוא לא מרגיש שום בעיה, וזה צרה שאין כמותה, מטממת ליבו של אדם, ונטמאתם במ - ונטמאתם במ. עשר פעמים כתוב "שקץ", בר מינן כמה זה חמור. ה' יצילנו מהרגל רע.

הגמרא בירושלמי **מסכת חגיגה מספרת** על אמא של אלישע בן אבויה, שבזמן שהיתה מעוברת, עברה ליד בית עבודה זרה, הריחה אוכל אסור, **נתאוותה מאוד**, ונתנו לה מן האוכל בגלל פיקוח נפש, אותו הבן שהיתה

מעוברת בו, אלישע בן אבויה גדל ונהיה לגדול בתורה, ואף היה מן הארבעה שנכנסו לפרדס, עד שהיה לרבו של רבי מאיר בעל הנס. בכל זאת אותו מאכל האסור שנתנו לה לטעום, פעפע בגופו כמו ארס של נחש, ונכנס בעובר, ואותו ארס של האכילה, למרות שלא היתה היתה זו אכילה שלו אלא של אמו, נכנס בו ונולד עמו וגדל עמו, עד שהבשילו פירותיו ונעשה "אחר"! היינו שכפר בתורה רחמנא ליצלן!

גם ביום הכיפורים, מעוברת שהריחה, ההלכה היא שלוחשים לה באוזן שהיום יום כיפור, כדי שאולי לא תאכל. רואים כמה זה ההשפעה של מאכלות אסורות, אפילו שיש סכנת נפשות, צריך לנסות להמנע, כי זה **קרינה** שהיא מזיקה פנימה, אוי ואבוי הקרינה הזאת של המאכלות. מאכל אסור מטמא רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו של אדם, ה' יצילנו, זה השורש, איך כתוב? "**כל עמל אדם - לפיהו**", מה שהוא מכניס לפה, כל המאכלים.

המוכר הצביע בגאווה על תמונת "הכבא סאלי" התלויה בחנות

מסופר על אדם אחד שהיה רעב נכנס לאיזה מסעדה הוא לא רואה שום תעודה, הוא שואל: "מה הכשרות?" המוכר אומר לו: "**אתה רואה תמונה של בבא סאלי? הנה, הכל פה למהדרין...**" אומר לו האורח: "אם אתה היית תלוי, ובבא סאלי היה עומד למכור, לא היתה לי בעיה... אבל עכשיו זה הפוך, מה יעזור לי תמונה של בבא סאלי? זה לא שווה כלום..."

יש מעשה נורא **ידוע מהרמב"ם** על מאכלות אסורות, את המעשה הזה סיפר **הבעל שם טוב** לנכדו, **בעל דגל אפרים** והוא כותב את זה, וכך היה המעשה: בני עיר אחת שלחו לרמב"ם, מה המקור לתחיית המתים, כי ליבם היה מפקפק בזה, וכתבו שהראיות של חז"ל, זה לא מספיק חזק בשבילם.

הרמב"ם אמר לתלמיד שלו **רבי שמואל אבן תיבון** תכתוב להם כך: דעו, כי המאכלות שאדם אוכל, מתהווה מהם הדם שלו, והדם מגיע ללב, ומשם למוח, ומי ששומר עצמו ממאכלות האסורות, הדם שלו צלול וטהור, ויש לב טהור, מח טהור, והאמונה חזקה, אבל מי שנטמא במאכלות אסורות, הדם שלו נעשה עכור, ליבו אטום, השכל נהיה חושך, ואז נופלים לו במוח כל מיני ספיקות ופקפוקים, וזה **מקור הבעיה** שלכם!

והוסיף הרמב"ם **דברים קשים**: הואיל והעזו פניהם ויצאו לחוץ, שידעו להם, שפתאום יבוא אליהם הכורת, וכרות יכרתו מן העולם. והכותב מספר, שכך באמת עלתה להם, שלא היו ימים מועטים, עד שבא מלך גדול, הרג אותם ובזז כל אשר להם, רחמנא ליצלן. כמה גדולה השפעת המאכלות.

עוגה טעימה עם חיש חיידיק טורף

ועכשיו צריכים זהירות מופלגת במאכלים, כי עכשיו אנחנו **מתכוונים לחג הפסח**, כל אדם מכין את עצמו, אבל צריך להתכונן ולהזהר מאוד **מחשש חמץ בפסח**.

רבנו האר"י אומר, שמי שנזהר ממשוהו חמץ בפסח, אפילו טיפת חמץ, מובטח לו **שלא יחטא כל השנה**. איך היה אומר לנו רבנו **חכם בן ציון** אבא שאול? חמץ בר מינן, זה **חיידק הטורף**. אם יביאו לאדם עוגה טעימה ויגידו לו שיש חשש רחוק שיש בזה חיידק, האם הוא יאכל את זה? לעולם לא! גם אם תתן לו כל הון שבעולם, הוא לא יאכל!

חשש חיידק הטורף? לא רוצה! ככה צריך להזהר מחשש חמץ. לכן כל דבר שהוא מכניס לפה שלו בימים הקדושים הללו. צריך מאד להיזהר. גם יקח כל דבר שלוקח בכשרות הראשונה דבר הכי מחמיר, פסח, לא יקל. ובעיקר בעיקר, צריך שאדם יהיה בטוח **במצות שהוא אוכל** בפה שלו, שאדם יזהר מאוד מאיפה הוא לוקח אותם. אם הוא לא בטוח באלף אחוזים שזה ללא שום חשש חמץ, איך יכניס את זה לפה שלו? הרי זה כמו חשש חיידק הטורף, עכשיו זה הזמן. **"מצות - במקום קדוש יאכל"** - צריך רק את הטוב ביותר, שאדם **יוכל להשבע** שאין במצות הללו חמץ. כדי שחלילה לא יטמא במקום שאדם יתקדש. יאכל חמץ? ה' יצילנו. כמו שאדם זהיר באכילת בשר, איך לאכול, רק בשר הכי כשר שיכול להיות. ככה יזהר בכל המאכלים. הואי שנזכה לאכול בשר שהעיניים שלנו רואות שהוא מהודר. אמנם יש צדיקים שהיו מעדיפים לא לראות... **חכם יעקב מוצפי ע"ה** היה לוקח בשר מהמקום הכי טוב, אבל אמר: "לראות אני לא רוצה לראות, אם אני אראה, אני לא ארצה לאכול!".

המצוה הראשונה בתורה

עכשיו נדבר על פרשת החודש: **"הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֵאשׁ חֹדֶשִׁים וְרֵאשׁוֹן הוּא לָכֶם לְחֹדְשֵׁי הַשָּׁנָה"** בהתחלה נקרא קצת מהזוהר הקדוש על מצות קידוש החודש: **אָמַר רַבִּי יִצְחָק: לֹא אֶצְטְרִיף אוֹרֵייתָא לְמַכְתָּב אֱלָא מִהַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֵאשׁ חֹדֶשִׁים** - התורה היתה צריכה להתחיל מהמצוה הראשונה שנצטוו עם ישראל על ידי משה, שהיא מצוות "החודש הזה לכם" [ולא מבראשית]. **מאי טעמא משום דְּשִׁירֵיתָא דְּסִיְהָרָא הוּי כִי התחלת התחדשות הלבנה, היתה ביציאת מצרים.** שעל ידי חטא אדם הראשון, נפגמה נשמתו, ונפגמו כל הנשמות, וזמן תיקונן היה בדור המבול ובדור הפלגה ובדור סדום וסימנם אמס"ה ר"ת אנוש מבול סדום הפלגה, עד שבדור מצרים התחילה להראות בחינת הזהב שבהם, ואז ביציאת מצרים נתקנו אלו הנשמות והיו ראויות לקבלת התורה והיה העולם מתוקן והשכינה ראויה ליחוד. **וְעַל דָּא, אוֹרֵייתָא הוּא אֶצְטְרִיף לְמַכְתָּב מִהֶכָּא דְּהָא בְּקוּב"ה אֶתְקַשְׁר מְלָה** - ולכן התורה היתה צריכה להתחיל במצות קידוש החודש, כי הכל נקשר במלכות. [ראש חודשים" בגימטריא 863 כמנין גולגלת נוקבא דרחל, שמשם עם ישראל נהפך להיות חדש בחודש הזה כקטן שנולד].

וממשיך הזוהר: **וְלֹא קִשְׁיָא דְּלֹא כְּתִיב זֹאת הַחֹדֶשׁ הַזֶּאת דְּהָא זֶה וְזֹאת פְּחַד מִתְקַשְׁרִין וּבְאֵתֵר דְּאֵית בֵּיה דְּכָר וְנוֹקְבָא פְּחַדָּא לִית שְׁבָחָא אֱלָא לְדַכְנָרָא** - הזוהר מקשה, למה לא אמר החודש הזאת, אלא החודש הזה, הלא מדובר כאן על הלבנה, שזה השכינה, אמא של עם ישראל, שהם קשורים ללבנה. **ומתריץ:** שז"א וזאת שהיא המלכות, מתקשרים כאחד בסוד היחוד, ובמקום שיש את הזכר, לא מונים את הנקבה, לכן מונים את החודש הזה זה ז"א זה קוב"ה ושכינתיה ולכן **וְעַל דָּא רֵאשׁוֹן הוּא לָכֶם לְחֹדְשֵׁי הַשָּׁנָה** וכו'.

איך משה ואהרן ראו את הלבנה ביום?

פרשת החודש הזה לכם היא **מצוות קידוש החודש**. המדרש מביא **ארבעה דברים** שהתקשה בהם משה רבנו להבין אותם, וסימנם **מש"ה, מ' - מנורה, ש' - שקלים, עוד ש' - שרצים, ה' - החודש, קידוש החודש**. ובכל אלו הקב"ה הראה לו אותם, דבר דבור על אופניו.

איך הקב"ה הראה את מצות קידוש החודש? לקח את משה רבנו עוד כשהיה במצרים, "ויאמר ה' אל משה ואהרן בארץ מצרים", למה קרא גם לאהרן, אלא, שהוא רצה ללמדם בדיוק איך מקדשים את החודש, ולכן בא הקב"ה נתעטף בטלית, ולקח את משה מכאן ואת אהרן מכאן, כדי ללמדם שצריך תמיד בית דין של **שלושה** לקדש את החודש, ולכן קרא לאהרן כדי שיהיה דיין.

וכיון שהקב"ה דיבר עם משה ואהרן רק ביום, **איך יראה לו את הלבנה ביום?** אומרים רבותנו, שזה היה בעת ערב, בשעה שבמצרים היה יום, ובארץ ישראל היה כבר חשכה, והקב"ה הראה להם את הלבנה שהיא בארץ ישראל, הם היו במצרים, והוא פתח להם את העיניים, והראה להם את הלבנה בארץ ישראל, הראה להם בדיוק איך צריכה להראות. והקב"ה קרא **למיכאל וגבריאל**, ועשה אותם כשלוחי החודש ושאל אותם שאלות: "כיצד ראיתם את הלבנה? לפני החמה? אחר החמה? לצפונה? לדרומה? כמה היתה גבוהה? לאן היתה פונה?" והיה אומר למשה ואהרן: **"כסדר הזה תהיו מקדשים את החודש, כזה ראה וקדש!"** קידוש החודש זה יסוד לכל חגי ישראל, כי ללא הלבנה, אין ראש חודש, ואם אין ראש חודש, לא נדע מתי יחול פסח, מתי סוכות, מתי שבועות, כל החגים של עם ישראל תלויים בזה.

המות של החודשים

חודש ניסן הוא **ראש חודשים ראשון לחודשי השנה**. החודש הזה **לכ"ם** אותיות מ"ך, שהוא ראש של כל החודשים. **מה זה "ראש"?** הראש זה האבר הראשי של כל הגוף, הוא המנהיג של כל הגוף של האדם, בו יש את המוחין. אותו דבר **חודש ניסן הוא הראש והמנהיג** לכל חודשי השנה, יש בו סודות גדולים. בו אפשר לראות מה קורה בכל השנה, זה אבא של כל החודשים.

לכן "החודש הזה לכם ראש חודשים", **גימטריא של הראשי תיבות** עולה מאתיים ארבעים ושמונה, כנגד רמ"ח מצוות עשה. והסופי תיבות של החודש הזה לכם, זה **מש"ה**, כי זה המצוה הראשונה **שמשה קיבל**, ששקולה כרמ"ח מצוות עשה. יש לה את הכח של כל רמ"ח מצוות עשה.

כל דבר יש בתחילתו את כל הכח שלו. הרב הרוקח בספר **סודי רזא** אומר את זה על המילה בראשית: "בראשית ברא ה'", **התרגום ירושלמי מתרגם: "בחוכמא ברא ה'"**, "ראשית - חכמה". ואם תמלא את המילה חכמה במילוי האותיות [ח'418- ו- כ'100- מ'80- ה'15-] אותה יהיה גימט' תר"ג. כי כל התר"ג מצוות רמוזות בתיבת "בראשית", ויש בזה הרבה דברים גדולים מאד מאד. לכן גם בחודש ניסן כלולות כל המצוות.

איזה ראש השנה הל בניסן?

חודש ניסן נקרא החודש שבו נברא העולם, ואמנם אנחנו יודעים שראש השנה של העולם זה בתשרי שבו נברא העולם. אבל באמת בתשרי נברא החיצוניות העולם. אבל **הנשמה של העולם, הפנימיות, זה נברא בניסן**. שבבריאת העולם אמר הקב"ה שהכל עומד ותלוי, אם עם ישראל יקבל עליהם את התורה, את הפנימיות שמחזיקה את העולם, אז יש עולם, ואם לא יקבל עליהם את התורה, אין עולם. ככה עם ישראל התחילו, זה הדבר הכי גדול בעולם שאנחנו צריכים לקבל עלינו: "החודש הזה לכם ראש חודשים".

הכל פורח למעלה. יש גאולה כללית, וגאולה פרטית, לכל עם ישראל. ולכן, המילה "ניסן", היא מקבילה למילה הוי"ה, כי האות נ' פעמיים, זה כנגד פעמיים אות ה', זה חמש וזה חמישים [כפולות של עשר], והאות ס' היא כנגד האות ו' שיש פעם אחת, זה שש וזה ששים [כפולות של עשר], אח"כ האות י' כנגד האות י' של שם הוי"ה, זה חודש ניסן.

עבודתנו בחודש ניסן

אתם יודעים עכשיו זה גאולת מצרים, מרן חיד"א כותב על הגאולה העתידה: **החודש הזה לכם** גימטריא בדיוק משיח בן דוד, שהוא הגואל האחרון, וסופי תיבות של החודש הזה לכם זה משה, שהוא היה הגואל הראשון, והוא גם יהיה הגואל האחרון שהוא יבוא בתור משיח, כולנו מחכים לזה, לאור הזה הגדול, הוא מזל של עם ישראל. החודש הראשון, כולו כמו ראש חודש, "החודש הזה לכם ראש חודשים", אין בו תחנון, חודש טוב, אז לכן "ראשון הוא לכם לחודשי השנה".

החודש הזה נקרא ראשון - ראשון הוא לכם לחודשי השנה, **הקב"ה נקרא ראשון** - אני ראשון ואני אחרון, **בית המקדש נקרא ראשון** - שנאמר ראשון לציון. **עשיו נקרא ראשון** - יוצא הראשון אדמוני. יבוא הקב"ה שנקרא ראשון, ויבנה לנו בית המקדש שנקרא ראשון, ויפרע מעשיו שנקרא ראשון, מתי? בחודש הראשון.

לכן נלך בחודש הזה כמו שצריך, "ושמרתם את הדבר הזה, לחוק לך ולבניך עד עולם, והיה כי יאמרו אליכם בניכם, מה העבודה הזאת לכם", "זאת" - זה השכינה, כל העבודה של החודש הזה זה הכל לאוקמא שכינתא מעפרא, השכינה נקרא זאת. **רא"ש חודשים** - רא"ש ראשי תיבות: **רצון אבינו שבשמים**.

האבני נזר כותב, שכל שעה שאדם לומד בחודש הזה, זה נחשב כמו חודש! **גדולי עולם אומרים**, שהחודש הזה זה מיוחד בלימוד התורה, יש בו אור מיוחד, איך אנחנו אומרים? אם אין קמח אין תורה, כל עיקר יציאת מצרים זה בשביל התורה, **קמ"ח** מאה ארבעים ושמונה, **פס"ח** גם כן מאה ארבעים ושמונה, **אם אין חג הפסח, אין תורה**.

וכל עיקר הפסח זה "אך ביום הראשון תשביתו שאור מבתים", אומר **בעל הטורים** א"ך גימטריא חובה, חובה ביום הראשון להשבית שאור מבתים, זה מהגוף שלנו, מהבית של הנשמה, חודש ניסן הוא אב לכל י"ב החודשים, חזק חזק ונתחזק בחודש הזה.

והנה בשבת הקרובה כבר יתחיל **להתנוצץ האור הגדול של חודש ניסן**, החודש שהכל פורח והכל עולה, והכל משגשג, מזלם של עם ישראל למעלה למעלה, ומתקיים "ישמחו השמים ותגל הארץ", יהיה שמחה בעליונים ובתחתונים, ועכשיו בעז"ה, ה' יפרע ממלכות אדום ומלכות ישמעאל, ישמיד אותם מן העולם, והיה ה' **למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד**.

ונברך את כל הקהל, ואת כל המאזינים דרך הלווין, דרך רדיו מורשת, רדיו קול ברמה, ערוץ אלפיים, ודרך הטלפונים של קו התורה שע"י ישיבתנו, וכן אלה שלומדים מתוך "האוצר השבועי", מלכא דעלמא יברך יתכון ויזכה יתכון, נזכה להתחדש, להתעלות, מעלה אחר מעלה, ולזכות בעזרת ה' לגאולה הקרובה במהרה בימינו אמן ואמן.

הכל מתחיל מיציאת מצרים, ועליה סובב כל ענין השכינה, התורה, עם ישראל, זה מציין את לידתם של עם ישראל מחדש, הלא הכל התחיל ביציאת מצרים, הכל מתחיל להתקשר בקודשא בריך הוא, "כי הם חיינו ואורך ימינו ובהם נהגה יומם ולילה" - לולי התורה אין חיות לעם ישראל. והתורה מתחילה במצווה זו, קידוש החודש, מצווה ראשונה, זה נקודת הראשית, כח מעשיו הגיד לעמו. לכן עכשיו זה קודם כל "יציאת מצרים", שזכינו לצאת בה מהטומאה הנוראה, וזכינו לקבל את התורה וזה הדבר הגדול, זה התהליך, עד ימות המשיח. וכתוב "החודש הזה לכם", לכם - כרצונכם.

הכל פורח ומלכלב

חודש ניסן, מזלו טלה, בחודש הזה תראו הכל פורח, הכל גדל בצורה יפה. איזה מזג אויר טוב, הוא ראשון ואב לכל המזלות. לכן נקרא חודש האביב. אביב זה **אב י"ב**, אב ל"ב חודשי השנה.

המצרים ראו שהחודש הזה הוא החודש הראשון, והוא אבא לכל החודשים, ויש לו מזל יפה מזל טלה, הכל פורח, לקחו להם עבודה זרה שלהם, את **הטלה**. מה עשה בו הקב"ה? עשה בו שפטים! אמר לבני ישראל שיקחו שה לבית אבות, ישחטו אותו, ואומר הקב"ה "ובני ישראל יוצאים ביד רמה", בלי פחד, לעיני כל העמים, תקחו את הטלה, תשחטו אותו, והחודש הזה הוא שלכם, הם חושבים שזה שלהם, לא, יכולים לעבוד אותו עד מחר, הכל פורח יש מזל טוב, החודש הזה מעיקרא נברא **לכבודכם, לכבוד גאולתכם**. זה ראש חודשים.

חודש רבצן?

למה החודש הזה נקרא "ניסן", למה לא נקרא חודש "ניסים", או חודש "נס", מה זה ניסן? אלא, שעכשיו למדנו במסכת בבא מציעא דף ל"ג: "כי תראה חמור שונאך רובץ תחת משאו וחדלת מעזוב לו, עזוב תעזוב עימו" אומרת הגמרא: "רובץ ולא רבצן" כלומר, אם הוא רובץ, לך תעזור לו, אבל אם הוא "רבצן" - שכל פעם שהוא רואה בן אדם הוא מייד רובץ, רק רואה בן אדם, ישר הוא נוחת... זה נקרא רבצן, אין מצוה לעזור לו. יוצא שהלשון "רובץ" זה חד פעמי, אבל הלשון "רבצן" זה טבעו להיות כזה כל הזמן.

ועל פי זה יש לפרש, שחודש ניסן נקרא ניסן, ולא נס, כי כל רגע יש בו ניסים, הוא **מלומד בניסים**, הניסים הם מטבעו של החודש, איזה ניסים גדולים, הקב"ה הוציא אותנו ממצרים, קרע לנו את הים, איזה אותות ומופתים, מה לא היה בחודש ניסן, כל העולם עמד דום, עם ישראל יצא, כל העולם רואה איך שעם ישראל יוצאים ממצרים, ניסים ונפלאות.

בליל הסדר היו ניסים **עוד לפני יציאת מצרים וגם אחרי יציאת מצרים**, אברהם רדף אחרי המלכים, וניצח אותם בליל הסדר, יצחק בירך את יעקב בליל הסדר, וגם נס מרדכי ואסתר התחיל בליל פסח. הלילה הזה משומר לניסים, וגם **לעתיד עתידין להיגאל**, בעזרת ה' גם השנה יהיו ניסים גדולים, אנחנו מצפים ומייחלים שהקב"ה יציל את עמו ישראל.

הצירוף של חודש ניסן הוא צירוף הוי"ה כסדר הרגיל, כמו ראשי תיבות של: ישמחו השמים ותגל הארץ. ישמחו השמים - בעולמות העליונים, ותגל הארץ - בתחתונים. כמו שהכל פורח פה בניסן, ככה

